

Prædiken til 1. søndag efter trinitatis

Luk. 12, 13-21

For over 30 år siden blev TV-serien Matador sendt for første gang, og siden er den blevet genudsendt et utal af gangen. Det er historien om den arbejdsomme og pietistiske Mads Skjern, der kommer fra det indre missionske Vestjylland til byen Korsbæk, hvor han starter en manufakturhandel op, og som i begyndelsen bliver mødt af modstand fra byens bedre borgerskab. Det er en fortælling, som indeholder nogle tidsløse temaer om jagten på anerkendelse, og hvad det kan koste et menneske at opnå sine mål.

For da Mads først har overvundet den indledende modstand i Korsbæk og fået etableret sin forretning, så er der intet, der kan stoppe ham. En fanatisk drivkraft af hævn og følelsen af ikke at have fået den anerkendelse og venlighed, som han burde, da han kom til byen, driver ham ud i skånselsløs kamp for at ekspandere med sin forretning.

Arnesen, byens ejer af Damernes magasin er den første, der bukker under, og siden følger den ene menneskeskæbne efter den anden, som bliver brugt og ødelagt af Mads, inden Mads til sidst sieder på toppen af sit imperium.

Men prisen har været dyr. Mads er blevet en følelsesmæssig krøbling på vejen op. Frem-

medgjort overfor sine børn, og broren Kresten og overfor Ingeborg, sin hustru, som han uden tvivl elsker højt, og som han er afhængig af, men som åndelig set har forladt ham.

Og da Ingeborg også rent fysisk forlader ham efter et skænderi, hvor han forsvarer sig med, at han har gjort det alt sammen for hendes skyld og børnenes, da svarer Ingeborg retorisk: *Hvad er du for et menneske?*

Her bliver Mads for første gang svag og alene. Han må ligge sig i sengen ude af stand til rejse sig, fanget som en vanskabning i depression over det, som han har mistet. Eller det vil sige - Ingeborg kommer tilbage til Mads, men det er ikke det, som gør udslaget, med derimod at han er blevet gjort til ridder af Dannebrog og svensk konsul i Korsbæk.

Da kan Mads rejse sig og endelig få den anerkendelse, som han har drømt om fra begyndelsen. Han er nu endelig blevet accepteret af de mennesker, der ikke ville kendes ved ham først, og som kronen på værket afsluttes serien med, at vi befinder os i Varnæs' gamle stuer til sølvbryllupsfest hos Hans Christian og Maude.

Her sidder den stolte Mads placeret i centrum med sit ridderkors. Han soler sig i an-

Udgivet af

Grundtvigsk Forum

Nr. 463. 119. årgang

Juni 2018

ISSN 0901-2214

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

erkendelsen, men hans øjne møder ikke Ingeborgs, da hun søger ham. Han kan ikke dele glæden med hende, selvom hun rækker ud efter ham, han er fuldstændig alene, selvom han *har alt*.

Det er Mads' forbandelse. Og måske er det netop denne forbandelse, som gør Matador tidløs. For Mads' forbandelse er også vores forbandelse. En evindelig stræben efter vækst og ikke kun den økonomiske, men også den åndelige og menneskelige vækst driver vores kultur og samfund frem. Det er aldrig godt nok i dag, der skal bygges, udvikles og skabes, så i morgen kan blive bedre, men hvad tabes der på vejen, det er det evige spørgsmål?

Og det er også det spørgsmål, som Kristus tager op i dagens tekst.

Her møder vi en rig bonde, som har brugt hele sit liv på at bygge sin gård større. Få mere rigdom i laden, så han endelig til sidst kan trække sig tilbage og nyde sin succes, men han skal dø i nat, og det hele er ligegyldigt.

Og her ville det være nemt at se teksten som en socialkritik af rigdom. At man ikke skal samle mere, end man har brug for, og at det at være rig gør en ulykkelig. Men det ville være en forenkling.

Nej, det er noget helt andet, der er på spil for den rige bonde. Det er den menneskelige fattigdom. Ja, Kristus spørger: "Hvem skal så have alt det, du har samlet"? Det var der jo ingen, der skulle, for det liv, som bonden bød sig selv, var i virkeligheden mere dødt end levende, fordi der ikke var plads til andre, ligesom Mads Skjerns liv! Deri bestod den virkelige fattigdom.

I stedet sætter Kristus et andet kriterium op for lykken og livet, nemlig at være rig hos Gud. Og det skal ikke forstås verdensfjernt eller menneskefjendsk.

Tværtimod, for den, der vil være rig hos Gud og søge Gud, bliver i kristendommen vist hen på den menneskelige relation: "Hvad I har gjort mod en af disse mine mindste, det har I gjort imod mig." Eller: Hvis nogen siger: "Jeg elsker Gud", men hader sin broder, er han en løgner ... dette bud har vi fra ham: Den, der elsker Gud, skal også elske sin broder".

"At være rig hos Gud" kan vi altså ikke skille fra relationen mellem mennesker. Gudsordet er den stædige fastholdelse af, at mennesket er bestemt til fællesskab – også når det ikke lykkes, eller det er nemmere at isolere sig i sin rigdom eller i sin fattigdom.

Så er Guds rigdom stadigvæk en rigdom, vi må genopdage og stræbe efter for at fastholde vores menneskelighed, for når vi afholder os fra dette fællesskab, så fejler vi som mennesker.

Og her stiller evangeliet os en opgave – nemlig at gøre oprør mod de ting og vaner, der hindrer os i at være til stede for hinanden. For derfra udspringer Guds rigdom først og fremmest: Fra den indbyrdes kærlighed og forpligtethed.

Derfor: Ære være Fader, Søn og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen

Søren Pedersen

Agerbæk og Vester Starup

Salmer:

722, 12, 365, 362, 474, 7